

POSTANOWIENIE

Dnia 16 marca 2001 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku W. K. – M.

z udziałem M. D., P. D., E. D. i A. K.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 marca 2001 r.,

na skutek kasacji uczestnika postępowania M. D.

od postanowienia Sądu Wojewódzkiego w S.

z dnia 14 maja 1998 r., sygn. akt I Ca [...],

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Sygn. akt III CKN 1058/98

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1). Przepis ten – stosownie do uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, której nadano moc zasady prawnej – ma na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego, ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów, ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych oraz ustawy o komornikach sądowych i egzekucji (Dz.U. Nr 48, poz. 554) zastosowanie także do kasacji od orzeczeń sądów drugiej instancji, wydanych przed dniem 1 lipca 2000 r.

W sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., w związku z czym Sąd Najwyższy, po rozważeniu przesłanek określonych w § 1, uznał odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania za uzasadnioną.